

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

Viure de la política

Si llegeixen la seva pàgina oficial, comprovaran que va començar a dedicar-se a la política institucional el 1979, amb

només 24 anys, quan va ser escollit regidor de Sant Joan Despí. Pocs anys després, però, es va traslladar a Cornellà de Llobregat, on es va mantenir, primer com a regidor i després com a alcalde, des del 1983 fins al 2004. Durant molts anys, a més a més, va combinar aquest càrrec amb el de membre de la Diputació, institució de la qual també va ser president. El 28 d'abril del 2004 va tancar la seva etapa municipalista. Primer el van nomenar ministre i, dos anys després, president de la Generalitat, un càrrec que va ocupar fins al 2010, quan va ser destituït per les urnes. Després d'un curt període de meditació, a finals del 2011 va reaparèixer i va ser nomenat senador en representació del Parlament, un càrrec que va mantenir fins fa un any.

Com hauran pogut endevinar, el protagonista d'aquesta biografia és

Fa més de quaranta anys que viu literalment de la política i ara, en plena epidèmia, ha estat col·locat a dit al consell d'administració d'Enagas

José Montilla. Amb una carrera tan fecunda, estirada fins a les portes de la jubilació, hom podria pensar que aquest polític viuria un merescut descans gaudint de les seves prerrogatives com a expresident de la Generalitat. Però, en plena pandèmia, quan milers de ciutadans han perdut la feina, Montilla ha estat col·locat a dit, a través de la Societat Estatal de Participacions Industrials, al consell d'administració d'Enagas, al mateix temps que un altre il·lustre socialista, José Blanco, i que el principal assessor de Podem en matèria energètica, Cristóbal Gallejo. Un altre dia parlarem de la resta de personatges i d'Enagas, però allò que ens interessa subratllar aquí és la increïble capacitat de supervivència de Montilla, un ex de tot. Alguns em diran que s'ho ha guanyat a les urnes i que tot és molt legal; d'altres hi afegiran que hi ha posat treball i capacitat de superació, però el que resulta realment rellevant és que una persona visqui de la política, de manera gairebé ininterrompuda, durant més de 40 anys. Una autèntica vergonya.

La vinyeta

Fer

Ombres de primavera

Imma Merino

Quim Lecina en la memòria

Recordo molt bé la primera vegada que, un dia de juliol de 1979 al Teatre Municipal d'Olot, vaig veure Quim Lecina: interpretava August Strindberg a *La nit de les tribades*, un muntatge dirigit per Fabià Puigserver de l'obra de Per Olov Enquist sobre la convulsa relació del dramaturg amb una de les seves esposes, Siri von Essen, i una amant d'aquesta, Maria Carolina David. Va ser el primer muntatge, en què també actuaven Muntsa Alcañiz (Siri) i Anna Lizaran (Maria), que vaig veure del Teatre Lliure, del qual Lecina, mort diumenge, va ser un dels fundadors. No l'he oblidat mai (com tampoc que vaig escriure'n la primera crònica cultural en la meua efimera etapa com a corresponent a Olot d'El Punt) i em perdura en la memòria més que la reposició que, vint anys després, i d'això fa més de vint anys, va fer-se del muntatge amb els mateixos intèrprets al Lliure de Gràcia. Recordo com em va ser revelada la força escènica de Lecina encarnant el turmentat Strindberg, que usa la creació per venjar-se de la vida. El vaig estimar per sempre més, com a

“Allò que l'animava més era inventar espectacles (on el teatre es fonia amb la poesia i la música, sobretot amb el jazz)

les actrius que aleshores també vaig descobrir.

Quim Lecina va ser un actor (i així suposo que un home) molt lliure que, sent-ho encara més que el teatre que va fundar, va anar-se'n, si bé hi va anar retornant. D'aquí va participar en muntatges de teatres institucionals, va fer un poc de cinema i també va ser una mica popular per algunes sèries televisives; però allò que l'animava més era inventar espectacles (on el teatre es fonia amb la poesia i la

música, sobretot amb el jazz) per a escenaris de petit format que així esdevienien un cafè concert o un cabaret. En va fer molts. Però també en recordo especialment un que vaig veure un dia del 1995 a La Planeta, de Girona: *El viatge*, a partir dels 25 poemes de David H. Rosenthal, poeta i crític de jazz, va escriure mentre estava malalt del càncer que va matar-lo. Lecina deia, vivint-los, els poemes mentre que els músics aplegats al Brownie Jazz Quintet interpretaven peces dels jazzman (Miles Davis, Nat Adderley, Joe Zawinul, Clifford Brown, alies Brownie) que Rosenthal refereix en els seus poemes. Allò era commovedor. Ara, recordant-ho, encara ho és més. Això perquè, en la seva llarga malaltia fins que el càncer també l'ha matat, Lecina tenia la mateixa actitud de Rosenthal que va transmetre a *El viatge*: la consciència de la mort, però també la joia de viure mentre hi ets. Lecina podria haver aixecat la copa per Rosenthal com aquest ho va fer per *Brownie* dient: “Que tots els humans siguin germans com nosaltres ho som en l'art i en la mort.”